

opnaas, og hvad Bekostningen vil blive, og det bliver Lovgivningsfaktorerne, der maa foretage denne Afvejning.

Jeg er af dem, der se saaledes paa Sagen, at vort Forsvarsvæsen skal være forsvarligt, skal være saadant, at ingen skal komme og sige til os: Det er kun noget Blændværk, I stille op, det er ikke noget, der har nogen Værd. De, der se saadan paa Sagen, maa gaa med til at ofre ikke smaa, men store Summer paa det militære Omraade. Men paa den anden Side maa det staa dem klart, at det er Landets Borgere, der skulle betale Pengene, og at der derfor maa tages Hensyn til, hvor store Krav det gaar an at stille til Landets Borgere. Disse to Hensyn, det finansielle Hensyn, Hensynet til det Offer, der kan bringes, og Hensynet til det Maal, der kan naas, maa afvejes saadan mod hinanden, at vi naa til et Resultat, som i begge Retninger kan forsvares.

Nu udtalte ganske vist den højtærede Konseilspræsident i Gaar, at Regeringen er der for at retlede Rigsdagen og retlede dens offentlige Mening. Endvidere udtalte han: Vi sidde paa de Pladser, hvorfra vi se adskillige Ting, som ikke alle Rigsdagsmænd og endnu mindre hele Befolkningen ere i Stand til at se, og ud fra det Synspunkt slaar Forsvarsministeren fast, at han maa komme med sin Vejledning og sine Forlangender, og han mener, at Rigsdagen og Befolkningen maa tage i alt Fald betydeligt Hensyn dertil. Det kan være fuldstændig rigtigt, at en Regeringschef, især naar han samtidig er Forsvarsminister, har Lejlighed til at se adskilligt mere end Rigsdagens almindelige Medlemmer, og jeg for mit Vedkommende kan derfor godt gaa med til at lytte til Regeringschefens Røst og høre de Argumenter, han fremsætter for Gennemførelsen af sine Forslag. Jeg maa indrømme, at Forsvarsministeren staaer ikke her som de sagkyndige, der kun have at se paa den ene Side af Sagen — for det hævder jeg, at de sagkyndige have kun at se paa den ene Side af Sagen, nemlig at naa Idealet, faa alt saa vel og saa godt, som det er muligt. Regeringens Chef har selvfølgelig endnu en Opgave, ligesom Rigsdagsmændene, nemlig at se paa den finansielle Side af Sagen. Han skal se Sagen fra begge Sider lige saavel som vi andre.

Nu bliver Spørgsmaalet, hvor langt vi kunne følge Regeringens Chef. Jeg gjorde før den Indrømmelse, at det er rigtigt, at Regeringens Chef har Lejlighed til at se og forstaa mere end Rigsdagens menige

Medlemmer. Men paa den anden Side kan det ikke nytte at lukke Øjnene for, at en Regeringschef ogsaa kan tage fejl, for hvis det ikke er saa, er det nogle ejendommelige Fremstillinger, vi høre her i Tinget. Naar vi høre den nuværende Regeringschef, ja, saa fremsætter han et Lovforslag og siger, at dette efter det Syn, han har faaet efter at være kommen paa Taburetten, ikke kan være anderledes. Men henvende vi os saa til den forrige Regeringschef, som ogsaa var Forsvarsminister og har siddet meget længere paa den Plads end den nuværende Regeringschef, saa har *han* en anden Opfattelse, han har ikke kunnet se det samme som den nuværende Regeringschef. Og gaa vi til den tredje Regeringschef, saa er det muligt, ja, jeg kan godt sige mere end muligt, thi det er vist temmelig sikkert, at han har et tredje Standpunkt. Men naar Regeringscheferne se med saa forskellige Øjne paa, hvad der maa til for et forsvarligt Forsvar, saa er det dog givet, at vi ikke fuldt ud kunne følge Regeringschefen, blot fordi han fremsætter dette eller hint som sin Anskuelse og som Betingelser, han absolut maa stille, for at Forsvaret kan blive forsvarligt.

Derfor bliver efter min Anskuelse enhver især nødt til at se saa meget som muligt med egne Øjne og tænke saa meget som muligt med egne Tanker. Vi kunne vel ogsaa nok have nogle Betingelser for at danne os en Mening om, hvad der hører til et forsvarligt Forsvar, og hvor store Summer det kan gaa an at ofre, for at Landet ikke skal blive overbebyrdet. Jeg mener da, at med det foreliggende Lovforslag som Grundlag og med de Ændringer, der ere foreslaaede af det før nævnte Mindretal, kunne vi gaa videre frem. Jeg indrømmer, at vi kunne ikke komme meget langt bort fra det saaledes givne Grundlag, men der er alligevel Haab om, at vi kunne komme noget ned med Summerne, naar det en Gang kommer dertil, at Folketinget skal tage endeligt Standpunkt.

Der er blevet talt saa meget om og ogsaa udtalt Glæde over, at Reformpartiet ikke er fuldstændig enigt, og det kan jeg bekræfte, det er det ikke, men det forundrer slet ikke mig, thi dette Spørgsmaal er alvorligt for Reformpartiet, idet sikkert alle dets Medlemmer ønske, at vort Forsvar skal ordnes forsvarligt og ledes paa en saadan Maade, at en Regering kan regere dermed. Men naar der er en saadan Alvor i Arbejdet, er det ikke